

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 2. Prior hæreticorum, qui Illuminati dicuntur claßis, eiusque [eorumqus]
??? errores referuntur, & ex doctrina mystici nostri Doctoris, aliorumque
Patrum reijciuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Directorio Inquisitor. q. 7. 8. 9. 15. 16. & 17. & ibi, Penna in annotationibus ad illas
 quæst. noster Guido in summa tit. de hæresibus, Beguinarum, Aluarus, Pelagius lib. 2.
 cap. 52. D. Antoninus in summa. p. q. tit. 11. c. 7. §. 4. & 5. Præolus lib. 2. de vitis, & se-
 ctis Hæretic. c. 17. & optimè Rusbrochius lib. 2. de ornatu spiritualium nuptiarum c.
 76. 77. 78. & 79. vbi diuersa genera huiusmodi Illuminatorum ex professo refert,
 quos spirituales falsò otiosos appellat, eò quòd omnes hi hæretici Illuminati, cum
 legerent, vel audirent Doctores Mysticos, & contemplatiuos, Sanctosque PP. ho-
 minibus spiritualem orationis viam sectantibus, suadere creaturarum omnium re-
 nunciationem, sanctamque oblivionem, vt sic ad infusam contemplationis quietem,
 sanctumque orium, quòd 2. p. huius Elucidationis explicabimus, sese disponant, hu-
 ius quietis, & otij, vt potè facilitatis, ac suauitatis speciem præferentis in ordinato
 amore, quo non Deum, sed semetipsos amabant, capti, ad illudque sine mortifica-
 tionis labore, vitæ puritate, virtutumque exercitijs, alijsque dispositionibus, quas
 Sancti PP. ac Doctores Mystici ad id necessarias esse docent, peruenire cupientes, &
 ita perfectorum nomen, & famam ambientes, in vanas quasdam, & illusorias quie-
 tes, falsaque otia, seu potiùs stupiditates inciderunt, & ita vitam valde remissam, stu-
 pidam, negligentem, mollem, dissolutam, ab omni virtutum exercitio alienam, imò,
 & delitiosam, prætextu illius sanctæ quietis, & otij spiritualis degebant, à Dei amore
 omnino alieni, quin pot. us proprio, ac pernicioso sui amoris immerisi, in quæuis cor-
 dis sui desideria etiam turpia abeuntes, ne suam illam quietem perturbarent, plures-
 que Dæmonis illusiones, ac deceptiones, tamquam Dei illuminationes suscipientes;
 qua de causa semetipsos, præ cæteris omnibus, Illuminatos, ac sanctissimos appel-
 larunt.

Horum igitur Hæreticorum Illuminatorum, seu falsò otiosorum, quos diuersis in
 locis, ac temporibus Diabolus suscitauit, quatuor veluti sectas prædictus D. Ioannes
 Rusbrochius locis citatis optime adducit, ostendens quantum eorum falsa, & pesti-
 fera doctrina, ei, quam Doctores Mystici de contemplationis quiete, sanctoque orio
 tradunt, aduerletur. Vt ergo hæc omnia præ oculis habeantur, vt potè ad ea, quæ in
 progressu huius Elucidationis dicenda sunt omnino necessaria, celeberrimi huius
 Doctoris verbis ea in præsentem simul adducere, ac proponere placuit.

§. II.

*Prior Hæreticorum, qui Illuminati dicuntur classis, eius-
 que errores referuntur, & ex doctrina Mystici nostri
 Doctoris, aliorumque PP. reijciuntur.*

In capite igitur 76. primam huiusmodi falsò otiosorum, seu illuminatorum sectã
 referens prædictus auctor, sic inquit: Hic tamen, antequam ad alia transeamus, opera præ-
 tium fuerit, commemorare quosdam, qui & si forissecus boni videntur, cunctis tamen virtutibus
 contrariam agunt vitam; quos quor. enim i. haritatis supernaturalis experies viuunt, ad seipos re-
 flexi in rebus extraneis quietem captant, & aucupantur; ex ipsa siquidem natura creature omnes
 quietem

h 3

3.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI
124

quietem appetunt. Sed iam aduertatur, obsecro, quæ ratione quieti huic naturali vacent. Hinc Sectatores seorsum abeunt, manent que quieti, & otiosi, absque vlla interna, vel externa exercitatio-
ne, quo optata potiuntur requie, nec aliunde impediuntur.

4. Sed quàm noxia sit huiusmodi quies, necnon quieti illi supernaturali, de qua Doctores Mystici loquuntur, contraria, statim idem Rusbrochius his verbis adnotauit: Verum hoc pacto quieti dare operam, nefas est, & illicitum: huiusmodi namque quies quam Latini in hominem caritatem, & ignorantiam nihil scientem adducit, efficitque, vt absque omni actione, totus iners in se ipso subsidat, nec aliud quidquam ista quies est, quam otium remissum, cui adeo se tradunt illi, quos præ manibus habemus, vt quantum ad actionem attinet, & Dei, & sui ipsorum, & rerum omnium obliuione capiantur. Est igitur quies hac supernaturali illi, que in Deo possidetur, quieti planè contraria; quando quidem ea amorosa spiritus liquefactio est, cum simplici quiete in incomprehensibilem claritatem prospectu coniuncta, planè igitur falluntur quicumque se ipsi intentione prosequentes in naturali quiete molliter subsidunt, & nec desiderio Deum querunt, nec amore fructuoso reperiunt: siquidem quies eiusmodi in desidioso quodam consistit otio, quo permissus vacent, ad quod tùm natura, tùm consuetudine procliuus, ac propensi sunt, quo sane in otio quies magna, & delectabilis sentitur, qua tamen, secundum se ipsam, peccatum nullum est; verum si quisquam eam sectari, eique se se dedere velit, absque studio & actibus virtutum, iam quidem abii in ruinam, idemque ipse in spiritualem ruit superbiam, hoc est, complacentiam sui ipsius, quæ diuini visus quam benè curatur: vbi igitur quietem hanc ista ratione inerti in otio possidet, putatque omnem amorosam ad Deum conuersionem, & applicationem impedimento sibi esse, eadem ipsa quiete in se ipso subsidet, quod re vera omnis erroris spiritualis initium est. Huc vique Rusbrochius, qui optimè huius falsæ quietis, & otij damna, eiusque cum sancta illa quiete, & otio, ad quæ Doctores Mystici dirigunt, contrarietatem optimè adnotauit,

5. Huiusmodi etiam falsum otium, & quietem fugiendam esse optimè docuit Mater nostra THERESIA, c. 12. suæ vitæ, his verbis: Presumere porro aut cogitare, posse nos per nos intellectum nostrum suspendere, planè nos, vt dico, non oportet, vt nec operationem eam omstere, hoc quippe si fecerimus, instar statuarum insensibiles, stupidi, & frigidi manebimus, & res vnum nec alterum faciemus. At cum DEVS OPT. MAX. intellectum suspendit, & sistit, et adnotandi, & in qua se interim occupet, materiam dat; & efficit vt, etiam sine mentis discursu breuissimo tempore, plus intelligat, quam nos omni nostra terrena diligentia, & studio adhibito plures annis possemus comprehendere. Insania quaedam species est anime potentias occupatas tenere velle, ac cogitare nos eas sistere & quietas detinere posse.

6. Quod etiam multis suprà doctrinæ locis adnotauit, & monuit Venerabilis noster IOANNES, vt lib. 2. qui inscribitur Ascensu Montis Carmeli cap. 13. vbi agens de signis, quæ obseruare debet, qui meditationis, ac discursus viam relinquere debet, vt operari contemplationi vacet, sic inquit: Non posse discurrere, neque de rebus diuini meditari posse: hoc ex melancholia promanare, vel aliquo deprauato humore, qui cerebrum corque occupat, quoque solent producere in sensu suspensionem & impletionem quandam: qua efficiunt, vt nihil cogitet, nihil velit, nec libeat illi aliquid meditari, sed solum in illa sapida abstractione cupiat permanere. Contra quæ omnia debet tertium habere iudicium; videlicet notitiam & attentionem amorosam in pace & tranquillitate interna sicut diximus. Et cap. 14. sequenti huius rei rationem subiungens, sic ait: Verumtamen adducens nunc vnam solam rationem,

tionem, qua manifeste demonstratur, quomodo in euentu, quo Contemplatio premit-
 da sit meditationis via, necessarium illi sit, hoc aduertentia, amorosa, ac generalis
 Dei notitia indicium. Est autem haec ratio, quia si anima tunc temporis ista notitia vel in
 Deum assistentia destitueretur, sequeretur nihil illam tunc agere, nec intelligere: relicta
 enim meditatione & carendo etiam Contemplatione que est notitia generalis (de qua locuti
 sumus) in qua anima habet actu potentias suas spirituales occupatas, qua sunt memoria,
 intellectus, & voluntas; necessario illi vniversum circa Deum exercitium deesset. Et pau-
 cis interiectis, addit: Quod si anima in nullo istorum exercitiorum detineatur, hoc est,
 nec in meditatione & discursu, potentiarum sensiuarum operatione vitatur; nec in con-
 templatione & notitia simplici, de qua iam dictum est, rebus iam receptis & operatione
 acquisitis, fruatur: sed in vtrisque otietur & vacaret, non esset vnde, vel quomodo
 possit dici occupata. Est ergo haec notitia necessaria ad discursum & meditationem relinquen-
 dam, &c. Huc vsque Venerabilis noster IOANNES, ex cuius verbis eviden-
 ter constat, ipsum nullatenus admittere falsam illam quietem, & otium Illu-
 minatorum, sed potius illud omnino reprobare, & damnare, atque aded
 sine manifesta calumnia praedictus error, nec leue aliquod patrocinium in eius
 doctrina obrinere potest, quem potius ex ea fortiter impugnatum manet, sta-
 bilitatemque salutarem quietem, otiumque sanctum debere desidiā, & rem-
 issionem cauere, vt optimè docuit Augustinus serm. 27. de verbis Domini,
 adnotans, vitam contemplatiuam, & otiosam, quae significata fuit per Ma-
 riam, nullatenus fuisse desidiosam, hanc enim, scilicet desidiosam (inquit) cauere de-
 bet otiosa, sed ad aliam iam huiusmodi Illuminatorum, seu falsò otiosorum sectam
 transeamus.

§. III.

*Secunda, & peior Illuminatorum classis
 refertur.*

Secundam igitur eorum sectam idem Rusbroch, cap. 77. citato referens, sic in-
 quit: Verum, ibi quispiam otiosam prorsus quietem, sine vlla ad Deum amorosa ap-
 plicatione, & conuersione, possidere instituit; is iam facile in quosuis poteris prolabi errores, quip-
 pò qui à Deo auersus, & ad seipsum amore naturali reflexus, solatium, suauitatem, & quidquid
 libet, captat, & aucupatur: interim tamen huius farinae quosdam inuenire est, qui rigidam, & aspe-
 ram viuendi teneant rationem, & magnis penitentiae actibus inumbant; sed hoc tantum sine
 vi magna sanctitatis opinionem celebrem obtineant; omni enim naturali amor sibi ipsi cupit,
 & fauet. Quidam ex horum genere multa optione reuuntur, & eligunt multa, itemque plu-
 ra, rara, ac singularia presantur, & appetunt sibi prestari à Deo, quam ob rem fallun-
 tur sapius, permittente Deo, vt Damonum opera, obtingant, ea qua concupiscunt: quod
 tamen sua illi sanctitati tribuunt, & omnibus planè dignos se arbitrantur: nec id mirum, cum
 superbia morbo laborent, nec tacti, nec Illuminati diuinitus sint: haerent igitur, at-
 que subsidunt in se ipsis, prorsusque secundum appetentiam ad saporem, vel gustum internum,
 & spiritualia natura commoda captanda propensi sunt, qua luxuria spiritualis recte dici
 potest.

7.